

kolos, naslanjaje se z drugo na rodski otok, zavijemo jo drugo jutro proti vzhodu v koški zaliv. Zdaj neznatno mestece Budrun, nekdanji Halikarnassus, rojstveni kraj slavnega grškega zgodovinarja Heradota, pustimo na desnici in dospemo okoli poludneva do koške lóke, kjer vržemo mačka in si urno ogledamo mesto in njegove znamenitosti. Turški častniki so bili tako prijazni, odpreti nam vrata zanemarjene in na pol razvaljene trdnjave ter spremljevati nas po mestnih nasipih, kjer se vidi nekoliko starodavnih, kakor kača vitkih topov, katere so menda še nekdanji ondotni vladarji, mogočni Genovčanje, zapustili svojim naslednikom. Ogledamo si še znamenito, velikansko platano sredi mesta in odrinemo precej visoko v goro do senčnatega gozdiča, kjer je stalo nekdam slovito Eskulapovo svetišče in kamor so vodili staroveške hrome in kruljeve od blizu in daleč iskat ljubega zdravja. Svetišče je zginilo, ni več ostalo sledu za njim; le hladen studenec, prijetno šumljaje zaznamenjuje mesto, kjer je nekdam Hipokrat delal čudesa.

Pred odhodom na brod se obložimo s krasnimi narančami in sladkim grozdem, kojega je tukaj tako obilo in tako lepega, da zaradi njega otok po pravici slovi za najrodovitnejši med vsemi sporadskimi otoki.

Na večer dvignemo zopet sidro in odplavamo dalje proti Smirni, kjer pozdravimo štiriindvajset ur pozneje svoje stare znance.

Ledene rože.

Sinóci pa burje razsájale so;
 Té séverne sape snežéne;
 In danes na ôknih mi rože cvetó,
 Té rože sreberne, ledéne!

 Le cvétite, rože na ôknih mi vé!
 Saj dolgo že vas sem želela;
 Čepráv vas ne márajo drugi ljudjé,
 Iz srca vas jáz sem vesela.

Saj snubi sedáj me, saj prišel je spét,
 Ki dél je: „Ostani mi zvesta,
 Ko prvi na ôknu cvetél ti bo léd,
 Ti sladka mi bodeš nevesta!“ –

Zató pa, ledéne cvetice, mrtvé,
 Jaz dolgo že vas sem želela;
 In naj vas ne márajo drugi ljudjé,
 Iz srca vas jáz sem vesela!

Gorázd.

